

Sluha a pes – Povest' o tematínskom duchovi

Prastarý šľachtický rod Rákoci, ktorého korene siahajú až do obdobia vzniku prvých kráľovstiev, daroval Slovensku mnoho oddaných rytierov. Jedným z takýchto bol František Rákoci II. Vo svojej túžbe po spravodlivosti sa nechal zviest' rozdúchavačmi zla a povstal proti svojmu kráľovi a rímskemu cisárovi Leopoldovi.

Na stranu Rákociho sa postavil celý národ a mnoho významných slovenských šľachticov. Jedným z nich bol aj slovenský rodák, gróf Mikuláš Berčeni, posledný Tematínsky pán. Ako hlavný generál svojou udatnosťou a múdrosťou rozhodujúcou mierou prispel k mnohým Rákociho víťazstvám.

Po čase bolo Rákociho vojsko rozprášené a tí, čo prežili sa poschovávali, kde sa dalo. Mikuláš, sa ešte pred svojím útekom na sever Európy vrátil po majetok na tematínske panstvo. Na jeho ceste ho sprevádzal aj verný sluha Janko Sekerka spolu s nevelkou družinou, ktorá sa odpojila a zamierila rovno na kaštieľ do Brunoviec. Tu mala družina čakať na návrat svojho veliteľa Mikuláša, ktorý sa rozhodol najprv zísť na Tematínsky hrad.

S radosťou na tvári vchádzali unavení a doráňaní vojaci Mikulášovej družiny na nádvorie kaštieľa v Brunovciach. Špinaví od blata a krvi sa tešili na teplo ohňa, veľa dobrého jedla, pitia, na kúpeľ, čisté oblečenie a aj na úsmev slúžiacich dievčienec. Nad kaštieľom sa však rozlievalo podozrivé ticho.

„Je tu niekto?“ zreval jeden z bojovníkov. Celá družina stíchla a očakávala blikanie drobných svetielok v oknách. Žiadna odpoveď, len hrobové ticho. Bojovníci napínali všetky svoje zmysly. Čas sa vliekol rovnako pomaly ako tesne pred bojom. Posledné, čo unavení bojovníci počuli, boli len svištiace šípy a stonanie svojich spolubojovníkov.

Mikuláš sa spolu so svojim sluhom dostali na hrad až v noci. No Mikuláša nestihli ani poriadne uvítať, keď na hrad dobehol upachtený sluha z Brunovského kaštieľa s odkazom, že pán Mikuláš má okamžite ujsť, pretože sa na hrad blíži nepriateľské vojsko. Mikuláš sa vystrojil len tým najpotrebnejším a bez otáľania sa vydal na útek cez hlboké lesy a hory Považského Inovca. Janko Sekerka v prestrojení za Mikuláša hrdinsky bránil hrad tri dni a tri noci pred vojskami cisára Leopolda, aby tak získal pre svojho pána čo najväčší náskok. Nakoniec až na štvrtý deň, po veľkých stratách, vtrhli cisárove vojská na hrad a všetko vyplienili. Hrad nakoniec zbúrali. Osadenstvo hradu sa pokúsilo uniknúť zajatiu útekem tajnými podzemnými chodbami. Posledným unikajúcim bol statočný Janko Sekerka so svojim psom.

Avšak strop sa náhle zrútil a navždy pochoval oddaného sluhu, posledného strážcu hradu Janka Sekerku. Od toho času už viac ako tri storočia, vždy po polnoci, bráni duch Janka Sekerku s jeho verným psom hradné múry rozpadajúceho sa Tematínskeho hradu.

Táto povest' je len čiastočne založená na skutočných historických udalostiach a niektoré osoby sú vymyslené.